

а Божїа, ёто чи дойдѣхъ при тебе мѣжъ.
искаше ты да ме оуправдиши, ѿ да ме
ладиши ѿтѣ бащинотѣ ми стѣлѣ, азъ ни те ѿз-
бѣждамъ, но стѣди господствуй Персія, както ти
писахъ ѿ пѣнапредъ, давай ми харачъ, ѿ недей бѣ-
ди недоброжелатель. Обарни главата си, ѿ падни
поклоними се: ако ли не, никой несе се ѿзбѣви
ѿтѣ войската ти, подобно ѿ ты ѿтѣ рѣцѣте Ма-
кедонски: както ми се чини, защо ще стане. Прѣ-
че бѣди готѣвъ слѣдъ 15: дни сосъ сичката си
войскѣ на рѣката Арменійска да се бѣеме, защо азъ
їдемъ срецо тебе юнашки, а не като дѣтѣ, както
мыслеше ты за да ти работимъ.

АЛЕКСАНДРЪ ВЕЧЕРА ОЪ ДАРІА.

Дарїи като чѣлъ писмото Александрово, рѣкълъ
на Началниците си: Надѣватели се началници
толкова воздѣанїе ѿ похваленїе ѿтѣ Македонїа. А-
лександръ стоелъ предъ Дарїа ѿ стѣщалъ: Царь
Дарїе, Македонїа треба днесь за днесь да се возке-
личава, заради достѣйныѣтъ царь цю ѿма, ѿ зара-
ди мѣжественната войскѣ. Тамо единъ голѣмъ че-
ловѣкъ ѿтѣ Персія, рѣкълъ мѣ: Защо хоратѣваш
така прѣтивно на-царѣ; а тѣи мѣ стѣщалъ: Ве-
ликъ Господарь ѿмамъ, самовѣленъ посланникъ мѣ
самъ, ѿ прѣтивоглабѣа вмѣсто него. Тогава стѣ-
щѣпилъ ѿтѣ мѣстото гдѣто стѣделъ ѿ рѣкълъ:
Дайте ми дрѣго писмо да си стѣдемъ. Дарїи мѣ